

Sygn. akt II Ca 786/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Paweł Hochman
Sędziowie	SSA w SO Grzegorz Ślęzak (spr.) SSR del. Bartłomiej Szkudlarek
Protokolant	st. sekr. sąd. Anna Owczarska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa A. W.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) S.A. (...) w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 12 lipca 2016 roku, sygn. akt I C 63/15

oddala apelację i zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. (...) w W. na rzecz powódki A. W. kwotę 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt II Ca 786/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. po rozpoznaniu sprawy z powództwa A. W. przeciwko (...), Towarzystwu (...), Spółce Akcyjnej, (...) z siedzibą w W. o zadośćuczynienie w kwocie 30.000 złotych i odszkodowanie w kwocie 4.818,24 złotych:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia kwotę 30.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami, zaś od dnia 01 stycznia 2016 r. ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

a. w zakresie kwoty 6.000 złotych od dnia 25 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty,

b. w zakresie kwoty 24.000 złotych od dnia 31 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty,

2. zasądził od pozwanego na rzecz powódki tytułem odszkodowania za koszty opieki kwotę 4.818,24 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczonymi od dnia 29 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty,

3. oddalił powództwo w pozostałym zakresie,

4. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.949 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

5. nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. kwotę 1.441 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu, od rozszerzonej części powództwa.

Podstawę powyższego wyroku stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 01 lutego 2014 roku około godziny 20:00 powódka A. W. wchodząc do klatki bloku przy ulicy (...), w którym mieszkała jej córka, poślizgnęła się na oblodzonej powierzchni schodów i upadła. Powódka samodzielnie podniosła się po upadku odczuwając równolegle ból w prawej ręce, po czym zadzwoniła domofonem do jednej z sąsiadek jej córki, która pomogła jej wejść do klatki. Powódka skarżyła się na ból ręki i płakała, powiedziała sąsiadce, że przewróciła się na schodach przed klatką. Po upadku powódka udała się do mieszkania córki, gdzie na nią czekała. Około godziny 22:00, po powrocie córki do domu, ta unieruchomiła powódce rękę i zrobiła jej okład, jednakże mimo zastosowanych środków ból i obrzęk nie ustąpiły. W związku z tym, następnego dnia rano, powódka wraz z córką udały się do (...) Szpitala Wojewódzkiego im. (...) w P. Po przeprowadzonym badaniu stwierdzono, że powódka doznała złamania obu kości przedramienia prawego. W dniach od 2 do 5 lutego 2014 roku powódka przebywała na Oddziale Urazowo - Ortopedycznym, gdzie poddano ją operacji i założono opatrunek gipsowy. W dniu zdarzenia, wieczorem, padała mżawka, a temperatura była na tyle niska, że nastąpił przymrozek. W ciągu dnia schody prowadzące do klatki były posypywane piaskiem.

Po zdarzeniu powódka odbyła leczenia rehabilitacyjne.

Zarządcą nieruchomości, przed którą doszło do zdarzenia jest Administracja (...) s.c. G. D. (1), E. D., którzy byli objęci ochroną ubezpieczeniową w zakresie OC w dniu zdarzenia na podstawie umowy zawartej z pozwanym -(...) Towarzystwo (...) S.A. (...).

Strona pozwana po wszczęciu i przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uchyliła się od przyjęcia odpowiedzialności gwarancyjnej za szkodę, jakiej doznała powódka.

W wyniku upadku powódka doznała złamania dalszej przynasady kości promieniowej prawej i wyrostka rylcowatego kości łokciowej z wadliwym zrostem dalszej nasady kości promieniowej i brakiem zrostu wyrostka rylcowatego kości łokciowej prawej, które jest typowym złamaniem powstającym w wyniku upadku.

Powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 12% (z pozycji 122).

Przez okres pierwszych trzech miesięcy powódka doznawała średniego dyskomfortu życiowego. Po tym okresie, stopień uciążliwości był umiarkowany, z powodu wadliwego ustawienia i utrwalonego zniekształcenia prawej ręki.

Powódka może odczuwać w przyszłości okresowo zaostrzenie dolegliwości i pogłębienie dyskomfortu, głównie przy wysiłku i przeciążeniu prawej ręki.

Leczenie powódki trwało około 3 miesięcy, nadal wymaga ona okresowego leczenia ortopedyczno - rehabilitacyjnego. Leczenie rehabilitacyjne, które powódka przeżyła charakteryzowało się uciążliwością na średnim poziomie i polegało na stosowaniu ćwiczeń usprawniających oraz na fizykoterapii.

Przez okres 3 miesięcy powódka wymagała pomocy osób trzecich. Przez pierwsze 6 tygodni, powódka potrzebowała pomocy osób trzecich średnio 4 godziny na dobę. Przez kolejne 1, 5 miesiąca powódka potrzebowała pomocy średnio 2 godziny na dobę.

Powódka mogła potrzebować leków farmakologicznych przeciwbólowych, których koszt kształtuje się na poziomie średnio 50 złotych miesięcznie.

Rokowania na przyszłość są stabilne, jednakże z uwagi na nie w pełni korzystne ustawienie odłamów z dysfunkcją ruchową powódka wymaga okresowego leczenia ortopedycznego i rehabilitacyjnego, którego koszty może pokryć NFZ.

W 2014 r. stawka opłat za jedną godzinę usług opiekuńczych, świadczonych przez pomoc społeczną wynosiła 19,12 złotych.

Po wypadku jakiemu uległa, powódce pomagała córka, z którą po wyjściu ze szpitala mieszkała przez ok. 3 tygodnie. Córka powódki pomagała jej w ubieraniu się, w jedzeniu, myciu. Do dziś powódka odczuwa skutki wypadku któremu uległa, nie może wykonywać wszystkich czynności życia codziennego. Córka pomaga jej w robieniu prania, pieleniu, dźwiganiu.

Przed upadkiem powódka nie miała problemów z prawą ręką, była osobą sprawną, samodzielną, nie wymagającą pomocy ze strony innych osób.

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo strony powodowej jest w pełni uzasadnione.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną była odpowiedzialność strony pozwanej (pозwanego towarzystwa ubezpieczeń) za skutki upadku, w wyniku którego powódka A. W. została poszkodowana. Strona pozwana po wszczęciu i przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego nie uznała swej odpowiedzialności. W trakcie postępowania przed Sądem, strona pozwana podnosiła, że z okoliczności zdarzenia nie można stwierdzić, że doszło do niego z winy zarządcy nieruchomości. Pozwany podkreślał, że ze strony ubezpieczającego została dochowana należyta staranność i między jego zachowaniem a zdarzeniem nie istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Sąd nie podzielił argumentacji pozwanego.

Bezspornym w sprawie było, że w dniu zdarzenia Administracja (...) s.c. G. D. (1), E. D. obowiązani byli do utrzymania klatki i schodów prowadzących do bloku przy ul. (...) w należyтым stanie, odpowiednim do panujących warunków atmosferycznych. Niekwestionowanym w sprawie było również to, że po stronie powódki zaistniała szkoda albowiem w wyniku upadku doznała ona złamania dalszej przynasady kości promieniowej prawej i wyrostka rylcowatego kości łokciowej z wadliwym zrostem dalszej nasady kości promieniowej i brakiem zrostu wyrostka rylcowatego kości łokciowej prawej, co spowodowało uszczerbek na zdrowiu.

Badając, czy ww. spółka jest odpowiedzialna za powstałe zdarzenie, do którego doszło z udziałem powódki, Sąd miał na uwadze treść art. 415 k.c., zgodnie z którym kto ze swej winy wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłankami odpowiedzialności deliktowej (art. 415 k.c.) są: powstanie szkody, zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu (czyn niedozwolony) oraz związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż wskutek zawinionego działania zarządcy nieruchomości doszło do powstania szkody u powódki.

Zarządca był zobowiązany do utrzymywania w należyтым porządku nieruchomości, przed którą doszło do zdarzenia. W zakresie jego obowiązków należało utrzymanie schodów przed wejściem do klatek schodowych w stanie zapewniającym mieszkańcom i przechodniom odpowiedni stopień bezpieczeństwa. W dniu zdarzenia zarządca nie dopełnił swoich obowiązków albowiem pomimo złych warunków atmosferycznych i panującego przymrozku, nie zabezpieczył schodów gdzie zalegała warstwa lodu. Posypanie piaskiem schodów przez pracowników zarządcy w ciągu dnia uznać należy w tym przypadku za niedostateczne, bowiem jak ustalono z zeznań świadków w dniu zdarzenia warunki atmosferyczne pogorszyły się pod wieczór i to wówczas należało podjąć czynności zmierzające do zapewnienia bezpieczeństwa mieszkańcom i użytkownikom korzystającym z infrastruktury nieruchomości.

Zdaniem Sądu pomiędzy powstałą u powódki szkodą a zaniedbaniem Administracji (...) s.c. G. D. (1), E. D. istnieje związek przyczynowy. Gdyby bowiem schody klatki zostały posypane piaskiem lub innym preparatem w godzinach

wieczornych albo zostały zabezpieczone specjalnymi matami antypoślizgowymi - w czasie gdy temperatura uległa obniżeniu i mżyło, nie doszłoby do zdarzenia. Ubezpieczony nie podjął takich czynności, które w wystarczający sposób zapobiegłyby wypadkowi powódki. Należy wziąć pod uwagę, iż do upadku doszło po godz. 20:00, a więc do tego czasu, przyjmując że ostatnie czynności zostały podjęte w godzinach popołudniowych minęło już kilka godzin.

W dniu 1 lutego 2014 r. Administracja (...) s.c. G. D. (1), E. D. była objęta ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej. Zgodnie zaś z art. 822 § 1 i § 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Art. 822 § 4 k.c. wskazuje zaś, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń, co też w przedmiotowej sprawie strona powodowa uczyniła.

W tej sytuacji kolejną wymagającą wyjaśnienia okolicznością w sprawie było ustalenie wysokości należnego powódce zadośćuczynienia, a także dochodzonego pozwem odszkodowania.

W niniejszej sprawie Sąd na wniosek pełnomocnika strony powodowej dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza sądowego, celem ustalenia jakich obrażeń ciała doznała powódka i czy spowodowały one u niej powstanie trwałego uszczerbku na zdrowiu. Biegły, po zapoznaniu się z całością dokumentacji lekarskiej, dotyczącej leczenia powódki oraz po jej zbadaniu wydał opinię na piśmie, którą jeśli uwzględni się w tym zakresie stanowiska obu stron procesu, nie ma podstaw kwestionować.

Biegły w wydanej przez siebie opinii wskazał w oparciu o jakie przesłanki ustalił uszczerbek na zdrowiu powódki A. W., zakres i czas trwania cierpień powódki w związku z doznanym uszczerbkiem na zdrowiu oraz ich nasilenie i długotrwałość. W tej sytuacji Sąd przyjął ją za podstawę wydanego w sprawie rozstrzygnięcia (biegły wydając opinię przy ustalaniu wysokości uszczerbku na zdrowiu posiłkował się w tym zakresie rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku (Dz. U. Nr 234, poz. 1974) w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustaleniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania, celem wyliczenia stopnia uszczerbku na zdrowiu).

Podstawą prawną żądania strony powodowej w zakresie zadośćuczynienia jest art. 445 § 1 k.c., stosownie do którego treści Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w wypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

Szkoda na osobie obejmuje uszczerbki wynikające z uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia, pozbawienia życia oraz naruszenia innych dóbr osobistych człowieka. Uszczerbki te mogą przybrać postać szkody majątkowej, jak i niemajątkowej (krzywdy). W przedmiotowej sprawie strona powodowa żądała m.in. naprawienia szkody niemajątkowej, poprzez przyznanie stosownego zadośćuczynienia, co stosownie do treści art. 445 § 1 k.c. – zależy od uznania Sądu.

W przedmiotowej sprawie powódka A. W. w wyniku upadku doznała obrażeń ciała, które spowodowały powstanie u niej trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 12 %. Jak już wskazano w opinii tej biegły precyzyjnie wskazał jakiego uszczerbku doznała powódka, jaki ma on charakter, jaki był zakres cierpień powódki, okres jego występowania oraz wskazał czy i w jakim zakresie wymagała ona pomocy osób trzecich. Dlatego też stanowiła ona podstawę wydanego przez Sąd w sprawie rozstrzygnięcia.

Po zdarzeniu powódka nie wróciła do pełnej sprawności jak przed upadkiem. Do dziś powódka odczuwa skutki zdarzenia, nie może dźwigać cięższych rzeczy, kroić, odczuwa dyskomfort i ból ręki. Tymczasem przed wypadkiem był osobą sprawną, samodzielną, nie wymagającą pomocy ze strony innych osób.

Z tych względów Sąd uznał, iż zadośćuczynienie należne powódce A. W. winno wynosić 30.000 złotych., dlatego też w tym zakresie orzeczono jak w punkcie pierwszym wyroku.

Z kolei podstawę prawną dla żądania przez powódkę odszkodowania stanowi przepis art. 444 § 1 k.c. zgodnie z nim w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Poszkodowany może domagać się kompensaty wszelkich kosztów, wywołanych tym stanem. Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszystkie niezbędne i celowe wydatki, bez względu na to, czy podjęte działania przyniosły poprawę zdrowia (por. wyrok SN z 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/07, Mon. Praw. 2008, nr 3, s. 116). W szczególności będą to koszty leczenia, koszty transportu, koszty odwiedzin osób bliskich, koszty szczególnego odżywiania i pielęgnacji w okresie rekonwalescencji, koszty nabycia specjalistycznej aparatury rehabilitacyjnej i inne.

Powódka A. W. doznała w wyniku upadku takiego obrażenia ciała, którego skutkiem była potrzeba pomocy ze strony osób trzech (okoliczność tą potwierdził biegły sądowy w wydanej przez siebie opinii). Pomocy takiej udzielała powódce córka.

Z poczynionych w sprawie ustaleń wynika (opinia biegłego sądowego lekarza ortopedy-traumatologa), że powódka wymagała takiej pomocy przez 6 tygodni po zdarzeniu przez okres czterech godzin dziennie, przez kolejne 1,5 miesiąca przez dwie godziny na dobę. Oczywistym w tej sytuacji jest więc, że żądana z tego tytułu kwota 4.818,24 złotych nie jest wygórowana i jest adekwatna do poczynionych w tym zakresie w sprawie ustaleń. W tej sytuacji w ocenie Sądu żądanie stosownego świadczenia z tytułu odszkodowania jest w pełni uzasadnione.

Odsetki z tytułu zadośćuczynienia w zakresie kwoty 6.000 złotych na podstawie art. 481 k.c. zostały zasądzone od dnia 25 sierpnia 2014 r., tj. od dnia następnego po upływie terminu do likwidacji szkody. Natomiast od rozszerzonej części powództwa tj. w zakresie kwoty 24.000 złotych z tytułu zadośćuczynienia od dnia następnego po doręczeniu pisma rozszerzającego powództwo stronie pozwanej czyli od dnia 31 grudnia 2015 roku.

Sąd uwzględnił także żądanie strony powodowej dotyczącej zasądzenia kwoty 4.818,24 złotych z tytułu odszkodowania za koszty opieki z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia następnego po doręczeniu pisma rozszerzającego powództwo stronie pozwanej, czyli od dnia 29 czerwca 2016 roku.

W pozostałej części – w punkcie 3 wyroku – sąd oddalił powództwo. Rozstrzygnięcie to wynika z faktu, iż Sąd przyjął inne niż wskazane przez pełnomocnika powódki daty, od których należy zasądzić odsetki od rozszerzonej części powództwa (pełnomocnik wskazał dzień rozszerzenia powództwa).

O kosztach procesu (punkt 4 wyroku) Sąd orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c. oraz zgodnie z § 6. obowiązującego do dnia 1 stycznia 2015 roku rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Na zasądzoną kwotę składają się:

- koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200 złotych,
- uiszczona opłata od pełnomocnictw w wysokości 34 złotych,
- opłata sądowa od pozwu 300 złotych,
- koszt opinii biegłego 415 złotych,

Podstawą rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 5 wyroku stanowi przepis art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 623).

Powyższy wyrok w części uwzględniającej powództwo zaskarżył pozwany.

Apelacja zaskarżonemu orzeczeniu zarzuca:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. - przez niedokonanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, co wyraża się w nieuwzględnieniu, wynikającej z treści dokumentacji fotograficznej złożonej w poczet akt sprawy, okoliczności, że schody wyposażone były w poręcz oraz nieuwzględnieniu, wynikającej z treści zeznań świadka W. K., okoliczności, że schody, na których doszło do upadku powódki w dniu 1 lutego 2014 roku w godzinach popołudniowych zostały przez W. K. posypane piaskiem, mimo że okoliczności te, mając na uwadze warunki pogodowe panujące w dniu 1 lutego 2014 roku (brak intensywnych opadów), potwierdzają że ubezpieczony prawidłowo wywiązywał się z obowiązku usuwania skutków zimy, dokładając przy tym należytej staranności a w konsekwencji błędne ustalenie, że do powstania szkody doszło na skutek zawinonego zachowania ubezpieczonego;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. 822 k.c. w związku z art. 355 § 2 k.c. oraz art. 415 k.c. - poprzez ich niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w błędnym przyjęciu, iż pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę doznaną przez powódkę, mimo że w przedmiotowej sprawie ubezpieczonemu nie można postawić zarzutu zawinonego zaniechania lub wadliwego wykonania obowiązków, bowiem ze strony ubezpieczającego została zachowana należyta staranność przy realizacji czynności w zakresie usuwania skutków zimy na terenie posesji przy ulicy (...) w P. (schody zostały posypane piaskiem), zaś oczekiwanie zabezpieczenia schodów wejściowych do bloku mieszkalnego specjalnymi matami antypoślizgowymi (w przypadku opadów mżawki) wykracza poza obowiązek dokładania należytej staranności w usuwaniu skutków zimy.

Wskazując na powyższe apelujący wnosił o:

- zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed Sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych,
- zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego, w postępowaniu przed Sądem II instancji wedle norm przepisanych.

Pełnomocnik powódki wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest nieuzasadniona, albowiem podniesione w niej zarzuty: uchybienia procesowego przez naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. i dokonanie newszechstronnej oceny materiału dowodowego - bez uwzględnienia fotografii pokazujących, że schody na których upadła powódka posiadały poręcz - oraz obrazy prawa materialnego, tj. przepisów art. 822 k.c. w zw. z art. 355 § 2 k.c. i art. 415 k.c., co doprowadziło – w ocenie apelującego – do niesłusznego ustalenia przez Sąd, iż ubezpieczony – Administracja (...) s.c. G. D. (2), E. D. ponosi odpowiedzialność za wypadek powódki z uwagi na brak staranności w należyтым utrzymaniu schodów, po których ta poruszała się, za którego to ubezpieczonego odpowiedzialność akcesoryjną wynikającą z umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej ponosi pozwane Towarzystwo (...) - nie są trafne.

Lektura materiału aktowego wskazuje bowiem, że – wbrew zarzutom apelującego - dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego jest wszechstronna, zgodna z doświadczeniem życiowym oraz zasadami logicznego rozumowania i jako taka odpowiada wymogom jakie stawiają jej przepisy art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c.

Dokonane na podstawie takiej oceny dowodów ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego w zakresie przyczyn wypadku powódki i rozmiaru doznanej przez nią krzywdy, na którą składają się doznane przez powódkę obrażenia, prawidłowo określony przez ten Sąd uszczerbek na zdrowiu, oraz cierpienia fizyczne i psychiczne, są trafne i zasługują na akceptację Sądu Okręgowego.

Przede wszystkim trafnie Sąd I instancji ustalił, że to nienależyty stan schodów był przyczyną wypadku powódki. Okoliczność tę powódka udowodniła zgodnie z ciężącym na niej obowiązkiem dowodzenia przewidzianym w art. 6 k.c.

Powyższego wniosku nie zmienia podnoszona w apelacji okoliczność, że schody na których poślizgnęła się i upadła powódka posiadały poręcz do podtrzymywania się, co ma potwierdzać dokumentacja fotograficzna, a co miało ująć uwadze Sądu.

Podnieść w tym miejscu należy, że po pierwsze - dokumentacja fotograficzna, na którą powołuje się strona pozwana, znajdująca się w aktach z likwidacji szkody, stanowiła część materiału dowodowego poddanego przez Sąd I instancji wszechstronnej ocenie, gdyż akta szkody zostały zaliczone w poczet materiału dowodowego, jako znajdujące się w aktach niniejszej sprawy, a po drugie – ta dokumentacja fotograficzna nie potwierdza tezy stawianej przez pozwanego i nie wyklucza odpowiedzialności Administracji (...) s.c. w sytuacji gdy wynika z niej jedynie fakt, że barierka była tylko po jednej stronie schodów i nie na całej jej długości ale tylko na części.

Z prawidłowo zatem ustalonych okoliczności faktycznych, które Sąd II instancji akceptuje i przyjmuje za własne, Sąd Rejonowy wyprowadził prawidłowe wnioski wskazujące na zaniedbania Administracji (...) w zakresie stanu przedmiotowych schodów i jej odpowiedzialność w sprawie na podstawie art. 415 k.c.

Nie można bowiem przyjmować, że zgodnie z art. 6 k.c. powódka powinna udowodnić, że wykazała się należyłą starannością w poruszaniu się po schodach prowadzących do klatki schodowej bloku, w którym zamieszkuje jej córka.

Zgodnie bowiem z powołanym powyżej przepisem art. 6 k.c. powódka miała wykazać, że przyczyną jej upadku był zły stan schodów i okoliczność tę udowodniła. Na stronie pozwanej zaś ciążył zgodnie z tym przepisem ciężar udowodnienia, że powódka nie wykazała należytej staranności w poruszaniu się po omawianych tu schodach, przez co mogła przyczynić się do powstania wypadku lub, że jej zachowanie – a nie stan schodów – stanowiło wyłączną przyczynę upadku, w wyniku którego doznała prawidłowo ustalonych przez Sąd obrażeń ciała, czego z kolei pozwany skutecznie nie wykazał.

W świetle powyższych rozważań, nie można zatem podzielić zarzutu uchybienia przez Sąd I instancji przepisowi art. 233 § 1 k.p.c. a w konsekwencji tego wydania wyroku, który zapadłby z obrazą wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego, w tym przepisu art. 415 k.c.

Dodać także należy, że Sąd Rejonowy, oceniając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia, uwzględnił wszystkie okoliczności, które to składają się na pełny obraz doznanej przez nią krzywdy, tj. skalę uszczerbku na zdrowiu, rodzaj doznanych obrażeń ciała oraz rozmiar cierpień psychicznych i fizycznych, uzasadniając w sposób wszechstronny i należyty wysokość zasądzonego zadośćuczynienia, któremu – w ocenie Sądu Okręgowego – nie można zarzucić, iż jest nadmiernie wygórowane, lecz przeciwnie - odpowiada wymogom art. 445 § 1 k.c.

Nie można także zakwestionować wysokości zasądzonych od pozwanego kosztów opieki powódki ze strony – w tym wypadku – córki, aczkolwiek podstawy prawnej rozstrzygnięcia Sądu w tym zakresie nie powinien stanowić wskazany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przepis art. 444 § 1 lecz przepis art. 444 § 2 k.c., gdyż w tym wypadku mamy do czynienia ze skapitalizowaną rentą z tytułu zwiększonych potrzeb wywołanych właśnie potrzebą pomocy ze strony osób trzecich w okresie wskazanym w opinii biegłego ortopedy – traumatologia.

Zaskarżony wyrok odpowiada więc w ostatecznym wyniku – wbrew odmiennemu stanowisku apelującego - powołanemu w apelacji prawu materialnemu.

Dlatego też, ze względów wyżej wskazanych, apelacja podlegała oddaleniu jako nieuzasadniona na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu między stronami za instancję odwoławczą orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c.

Mając na uwadze wszystkie powyższe rozważania oraz powołane w nich przepisy Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.